

Judenrigsministeren (Singer & Lev): Na, jeg finder det ganske nødvendigt strax at gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem, der nu satte sig, idet jeg maa beklage og finder det ganske uberettiget, at det ærede Medlem i saa høj Grad misforstaaer, hvad jeg har tilladt mig at sige, at det ærede Medlem kan udtale noget Saadant som dette, at det er Bysten, der skal drive Værket, og at der derfor, da Ministeren ikke har Bysten, ikke bliver Noget af Værket. Det er det ærede Medlem ikke berettiget til at sige overfor mig. Jeg har sagt — og jeg har hverken givet det ærede Medlem eller nogen Anden Grund til at tro, at jeg ikke alvorlig vil gjøre, hvad jeg siger — at jeg vil arbejde efter bedste Evne paa denne Sag. Fordi jeg udtaler om en Sag, at den har store Bæmseligheder, og at jeg derfor ikke tør give bestemte Løfter om dens Gjennemførelse fremfor at staa og deklamere om, hvad jeg skal fremkomme med, er det ærede Medlem ikke berettiget til deraf at ulede, at jeg mangler Bysten, og at jeg ikke vil gjøre, hvad jeg kan. Regjeringen har tidligere vist sin Interesse for denne Sag, og nu ovenikjøbet at faste disse Paastande over paa Regjeringen og sige, at nu er der Ingen i Ministeriet, der har Interesse for Sagen, fordi Judenrigsministeren ikke har det, det maa jeg end hyderligere nedlægge en Indsigelse imod.

Johannsen: Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valokreds (Thorub) fandt det kuriøst, at jeg havde udtalt, at jeg fandt det vigtigt, at der blev erlagt Betaling for de ministerielle Forretninger som Kirkebetjentene skulle udføre for Fattigvæsenet. Man pleier dog ellers ikke at paalægge Arbejde uden at hve Vederlag eller at forundre sig over, at Noget forlanger Vederlag for sit Arbejde. Kirkebetjentene betale jo ogsaa deres Andel af Kommuneskatten i Forhold til deres Indtægter og bære altsaa deres Del af Udgifterne, hvorfor skal der saa ovenikjøbet paalægges dem personlige Byrder? Men, som jeg ogsaa bemærkede, skal dette blive staaende, saa ønsker jeg, at det bestemt skal angives, hvad der er Pligt for Kirkebetjentene, og at det ikke skal nævnes blot i Almindelighed. Det ærede Medlem sluttede sine Bemærkninger til mig med at sige: Vi lønne vore Lærere, saaledes at de godt kunne udføre dette gratis; det var i alt Fald Meningen af, hvad han sagde. Det er noget Nyt for mig at høre navnlig en Syde tale saaledes, da Lærerne der ikke synes at være af samme Mening. Jeg skal dog nævne det ærede Medlem et lille Exempel paa, hvor-

ledes Kirkebetjentene betales for deres Arbejde. Det ærede Medlem veed maasse, at det er Kirkebetjentenes Pligt at holde Kirken ren; der skal altsaa feies og støves ned en 60 Gange om Aaret, der skal ringes med Kirkeklokkerne Morgens og Aften, der skal ringes Helligaften, der skal ringes 3 Gange for hver Gudstjeneste. Hvad saae nu Lærerne for det? 10 til 30 Kr. aarlig! Det ærede Medlem har altsaa ikke Ret til at sige, at vi lønne vore Lærere saaledes, at vi godt kunne paalægge dem den Slags Ting ovenikjøbet. Forøvrigt var det jo ikke min Mening at kræve større Indtægt. Jeg vil kun forhindre, at der bliver paalagt Lærerne nye Pligter uden Vederlag, og hvis det ikke kunde lykkes, forlangte jeg, som jeg før sagde, bestemte angivet, hvad de skulle udrette uden Betaling. Jeg tilbageviser derfor det ærede Medlems affeierende Bemærkning.

Korsgaard: Det er kun i en ganske ringe Grad, at jeg kan slutte mig til den almindelige Anerkendelse, som den ærede Judenrigsminister har faaet for dette Lovforslag. Der er et Punkt, hvori jeg kan slutte mig dertil, og det er, naar man betragter Forslaget som en Kodifikation af de mange spredte Bestemmelser om Fattiglovgivningen. Jeg forstaaer nemlig, at ærede Medlemmer, der have praktisk at gjøre med Fattigsager, kunne synes særdeles godt om et saadant Forslag, men jeg er dog bange for, at den Glæde, de have af muligvis at faae en lettere Administration, gaar noget ud over Realiteten. Jeg har fra flere Sider, baade fra høire og venstre Side, hørt udtale særlig Tilfredshed med den Klarhed og Dyrkelighed, som Fattiglovgivningsbestemmelserne have faaet i dette Lovforslag, men jeg helliger, at de i en saa væsentlig Grad ere blevne staaende ved at se paa Forslaget fra et administrativt Øie, om jeg saa maa sige, fra den kommunale økonomiske Side, medens de i meget ringe Grad have set paa Forslaget som et humanitært Forslag. Det forekommer mig, at dette er traadt altfor langt i Baggrunden, og navnlig, naar man ser hen til, hvorledes denne Sag blev modtaget her i Thinget for en Række Aar siden, forekommer det mig, at Fordringerne ere faldne i en meget betænkelig Grad. Jeg ser ikke, at der i dette Forslag findes nogen væsentlig Fimodkommen med Hensyn til de allervigtigste Fordringer, som man nu i en lang Række Aar har stillet til en Reform af Fattigvæsenet. Da Sagen var for her for en Række Aar siden, var der meget stort Spørgsmaal om at stille værdige og uværdige Trængende fra